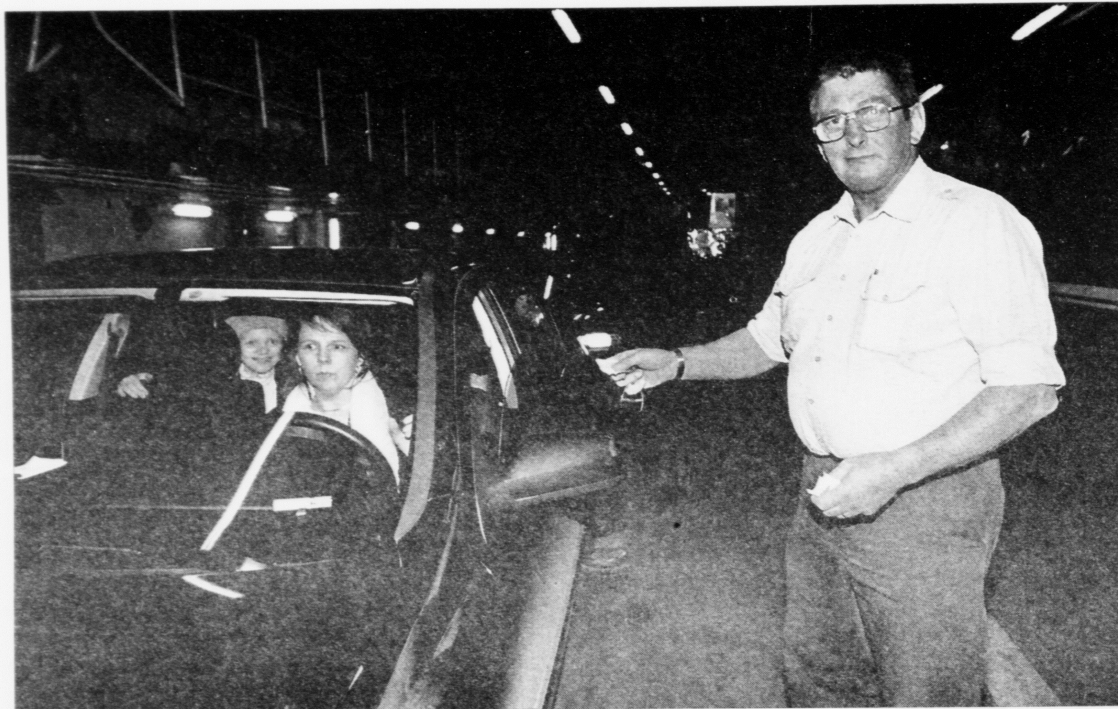

Um stutta tíð verður tann fryntligi bátsmaðurin við tí eyðkenda stuttklipta hárinum ekki langur at siggja umborð á Smyrli, peikandi til hægri og vinstri ímeðan hann vísir bilforarum, hvønn veg, teir skulu koyra. Hann fer nú frá við pensjón eftir meiri enn 30 ár hjá Strandferðsluni

Hann hevur siglt 21.212 ferðir framvið Lítlu Dímun

Hann hevur siglt við Smyrli í meiri enn 30 ár. Hann byrjaði, tá ið man mátti skriva seg upp triggjar mánaðir frammanundan fyri at fáa bilin við Smyrli, og hann gevst, nú ferðasambandið ímillum Suðuroyanna og Havnina skal lyftast fram í 21. öld við nýggjum skipi

Áki Bertholdsen

Skjótt skulu øll tey, sum sum ferðast ímillum Havnina og Suðuroyanna venja seg við nakað nýtt.

Tey skulu venja seg til at koma umborð á Smyrli, uttan at siggja Erlend, við tí eyðkenda, stuttklipta hárinum og brillunum á nösini, standandi niðri á biladekkinum, peikandi til hægri og vinstri, ímeðan hann vísir bilforarum, hvønn veg teir skulu koyra.

Tey flestu akta uttan at blunka, men tað skerst heldur ikki burtur, at hann fær okkurt illbrýnt eygnabrá, tá ið hann peikar ímóti hiltunum, tá ið nógvir bílar eru við.

Óg tey skulu eisini venja seg við, at onkur annar nú fer at standa niðri á biladekkinum og taka ímóti ferðaseðlunum, tá ið Smyrli hevur lagt at á Drelnesi.

Tí nú eru árinu við at verða mong hjá hesum fryntliga bátsmanninum á okkara størsta strandfaraskipi.

Óg samstundis eru túrnarnir, sum eftir eru, farnir at fækka.

Óg skjótt fellur Erlend eirinda-leyst fyri tí starvsfólkapolitikki, sum tað almenna setti í verk í 1992: At almenn starfsfólk skulu frá, tá ið tey fylla 67 ár.

Erlend Jacobsen fyllir 67 ár 29. mai komandi ár, og samstundis eru hansara dagar umborð á Smyrli taldir.

Hann er uppsagdur og heldur uppat at sigla fríggjadagin 31. mars.

Men aftaná tað skal hann avspáka og fáa feriu frá hondini, so hann fær lön í tveir mánaðar afturat.

Men síðst í mai mánaða er hann endaliga leysur av Strandferðsluni.

Í einum brævi takkar leiðslan á Strandferðsluni honum fyri dygdargott ar beði og trúfesti hesa tíðina, hann hevur tænt stovninum.

Vøkur orð. Men ikki skammrós, tá ið tað er Erlend, sum meint verður við.

Tí Erlend hevur havt ein drúgv-ari arbeiðsdag hjá Strandferðsluni enn tey allarflestu.

Tá ið hann fer í land hevur hann siglt við Smyrli í meiri enn 30 ár. Óg øll hesi árinu hevur hann bara verið sjúkrameldaður eina einastu ferð.

Men yvirhøvur hetta við nágreiniligum upplýsingum er hevur Erlend lagt stóran dent á.

Tí hann hevur ført dagbók síðani 2. juni 1969.

Men tað allarmesta, sum stendur í henni er privat og hevur avgjørt ikki almennan áhuga.

Men eitt, sum hann hevur talt saman, er, at hesi árinu, hann hevur verið hjá Strandferðsluni hevur hann siglt ikki færri enn 21.212

ferðir framvið Lítlu Dímun.

– Men enn havi eg til góðar at vera uppi á Lítlu Dímun, leggur hann afturat.

Tvs, at hann hevur siglt 21.212 ferðir ímillum Havnina og Suðuroyanna.

Drúgvur royndir

Tað var longu 2. juni í 1969, at Erlend Jacobsen fekk kansin sum avloysari við Smyrli, sum tá var.

Men longu tá hevði hann drúgv- ar royndir á sjónum, bæði við fýr- oyskum, íslenskum og týskum trolara.

Men tað var ein heilt onnur verð at koma umborð á Smyrli.

Tí frá at burtur í langa tíð hvørja ferð, var hann nú heima og arbeiðdi í eina viku, viðhvørt tær, og hevði so frí í eina viku.

– Men høvdu vit ikki hvat hesa frivikuna, kundu vit tað sama verið í Grønlandi, leggur hann afturat.

– Men í 1970 varð søkt eftir manni at sigla við Dúgvuni fast.

Skiparin, sum tá var, Kristian Kruse, bað meg sjóka, og eg fekk starvið. Óg tann 17. november í 1970 fekk eg fastan kjans við Smyrli, og har havi eg verið síðani.

– Men tað allarmesta, sum stendur í henni er privat og hevur avgjørt ikki almennan áhuga.

Men eitt, sum hann hevur talt saman, er, at hesi árinu, hann hevur verið hjá Strandferðsluni hevur hann siglt ikki færri enn 21.212

Skrivaðu upp í svørtubók

Tann Smyrlin, sum tá var, varð bygdur á Tórshavnar Skipasmíðju

inum.

– Men tað var kortini ikki sum at siga tað at fáa bil við. Har frammi í einum rúmi, fram úr keysini, lá ein svartabók.

– Óg í hana skrivaðu tey seg upp, sum vildu hava bil við. Men tey máttu oftani vera í góðari tíð.

So tað var heilt vanligt, at fólk longu á jólam skrivaðu seg upp til at fáa bil við á páskum, á páskum skrivaðu tey seg upp til summ- arferiuna og í summ- arferiuni skrivaðu tey seg upp til heyst- feriuna, og í heystferiuni skrivaðu tey seg upp til jólini aftur. Soleiðis gekk tann æviga ringrásin við teirri svørtu bókini.

Tann Smyrlin bar orð fyri at vera eitt avbera gott sjóskip?

– Ja, tað var hann sanniliga. Eg haldi, eg tori at siga, at hann er eitt tað allarbesta sjóskipið, eg yvirhøvur havi verið við, sigur Erlend avgjörður.

– Men tað var við hesum skip- inum, sum við øllum øðrum skip- um. Vit høvdu nógvar góðar túrar, men vit høvdu eisini onkrar ringar túrar.

Óg einaferð mundi tað enda heilt galið hjá Erlandi sjálvum.

– Vit skulu av Tvøroyri til Havnar. Lastin var full av bilum og onkur bilur stóð á dekkinum eisini.

– Men hendan túrin høvdu vit eisini eina rúgvu av flamingoplát- um við til Havnar, og tær lógu allar á dekkinum.

– Men uttanfyri Trongisvág- sfjørðu rendu vit okkum í streym- álina eysturúr Nípuni, og hann fór mestsum undir.

– Flamingo flýtur avbera væl og tað flotnaði alt samalt og fór aftureftir.

– Tann eina plátan fór tvørt- urigjøgnum forrútin á tí eina bil- inum, sum stóð á dekkinum, og hann fyltist við sjógvi.

– Býttir, sum vit vóru, fóru Frederik Højsted og eg út á dekkið at royna at bjarga, tí sum eftir var av flamingoplátum.

– Fyri at bjarga mátti eg upp á pláturnar. Men bráðliga fekk hann eitt nos afturat, og enn einaferð fyltust dekkið.

– Allar flamingopláturnar lyft- upp og flotnaðu. – Men lukku- tíð fyri meg, flotnaðu pláturnar inn ímóti keysini.

Flotnaðu tær úteftir í staðin fyri, fóru bæði eg og plátur í havið.

Erlend sigur, at tá kvikaðu teir sær undir tak aftur, so mátti flam- ingo verða flamingo.

– Men tað ljóðaði, at hvalbingar og sandvikingar høvdu góðar dag- ar, tí har var nógvar flamingo ríkið á land av tí, sum vit høvdu mist í havið av Smyrli.

Onkran annan tiltaknan túr hevði Smyrli eisini.

Ikki minst ein jólatúr í 1974.

Einaferð vóru tveir herviligir svenskir bankarænarar ímillum ferða- fólk við Smyrli úr Noregi til Føroyar. Annar teirra var eingin annar enn hin tiltikni Clark Olofsson. Teir vóru báðir flýddir undan lögregluni.

Teir vóru í landi í Føroyum, men komu umborð aftur og ætlaðu sær til Íslands.

Tá ið teir komu umborð aftur á Føroyum, komu teir at standa einsamallir á bakborðshyllu niðri á biladekkinum. Mundu teir tá hugsa, at teir vóru avdúkaðir?

Teir sluppu tó ta ferðina. Men komnir til Íslands, funnu tollarnir eina patrón í viðförunum hjá teimum.

Óg tá ið teir so kannaðu bilin hjá teimum gjølliga, funnu teir eisini eina skambyrsu.

Tá vórdú teir so handtiknir og avdúkaðir. Teir vóru burturvístir úr Íslandi og sendir aftur til Føroyar við Smyrli.

Óg úr Føroyum, vórdú teir so sendir avstað aftur, haðani teir komu.

Manningin helt vakt yvir teimum umborð, men teir vóru hvørki innlæstir, ella lagdir í hondjörn.

Úr Dagbókini hjá Erlend Jacobsen